

ЗУСТРІЧ М. С. ГОРБАЧОВА З РАДЯНСЬКИМИ СПОРТСМЕНАМИ— УЧАСНИКАМИ ІГОР ДОБРОЇ ВОЛІ

24 липня в Кремлі відбулася зустріч Генерального секретаря ЦК КПРС М. С. Горбачова з радянськими спортсменами — переможцями і призерами Ігор доброї волі.

У своєму привітанні М. С. Горбачов відзначив, що Ігри доброї волі стали великою подією в громадсько-політичному житті нашої країни, світового спортивного руху. Вони займають особливе місце в міжнародному спортивному календарі, бо в народженні Ігор виразились величчя часу, добра воля народів, які прагнуть жити в мирі і згоді. Ініціатором спортивних організацій, ділових кіл та громадськості СРСР і США про проведення Ігор доброї волі помістив себе виправдала і дістала активну підтримку в багатьох країнах світу. Для найсильніших атлетів Ігри стали чудовою можливістю перевірити свої сили на змагальних шляху до Олімпійських Ігор.

Ігри стали ще одним кроком на шляху до зміцнення довіри і взаєморозуміння між народами, прикладом співробітництва та інтернаціонального єднання молоді на мирній демократичній основі.

М. С. Горбачов сердечно поздоровив радянських спортсменів з успішними виступами на Іграх, побажав їм нових успіхів у спорті, здоров'я і благополуччя, подякував за гостинність і теплоту, виявлену щодо чужинців спортсменів.

На зустрічі підписався про складі збірної СРСР буди представники всіх союзних республік міст Москви і Ленінграда. Таке широке представництво свідчить про те, що фізична культура і спорт, турбота про здоров'я народу стали в нашої країні пріоритетом постійної партії Комуністичної партії і Радянського уряду.

Голова Державного комітету СРСР по фізичній культурі і спорту М. Р. Грамов, заслужений майстер спорту СРСР С. Н. Бабка, майстер спорту СРСР міжнародного класу О. Ю. Киняшовська, заслужений тренер СРСР Л. Я. Архисев, які виступили на зустрічі, проінформували про підсумки змагань, поділилися враженнями про хід спортивної боротьби, зустрічі з зарубіжними ровесниками.

Зустрічі взяли участь члени ЦК КПРС О. М. Яковлев, перший секретар ЦК ВЛКСМ В. І. Миколенко.

(ТАРС).

КОМСОМОЛЬЦІ! ЗАВЕРШИМО УДАРНО ЖНИВА-86!

Механізатора колгоспу «Рассвет» Голованівського району Василя Осадчука рішенням бюро обкому ЛКСМУ занесено на обласну Дошку пошани. Сьогодні, як і всі хлібороби, Василь у полі. Ного турботи — чітко і високоякісно зібрати врожайний урожай.

Фото В. ГРИБА.

На фініші хлібозбирання жнивирі Маловисіківського району набрали потужних темпів. Принаймні два дні тому, у вівторок, 22 липня, голова районного агропромислового об'єднання В. М. Мороз сказав: «Якщо не перебіє дощ, то завтра — післязавтра в районі буде обмолочено хліб на останньому гектарі. Конкретніше: залишилось підібрати валки на 5 тисячах гектарів, а останніми днями результати зростають — за день звільняється по 2,3—2,4 тисячі гектарів».

А ще Володимир Миколайович сказав: «Хочеться, щоб працівники преси трохи об'єктивніше ставились до наших працьовитих і успішних. Бо скільки ми піддали в темпах на першому етапі жнив, то приїжджають тільки критикувати... А, скажу відверто, нинішнього року ми маємо неспівні результати».

І ось ми разом з головним агрономом Маловисіківського РАПО А. В. Кононенко і заступником заворга райкому комсомолу Олександром Кравчуком вирушимо в дорогу «об'єктивніше» глянути на жнива у колгоспах, де працюють комсомольсько-молодіжні екіпажі, де допомагають жнивирям школярі.

На току колгоспу «Родина» їх юних помічників, багато. Вони перелопачують зерно старанно підмітають асфальтований майданчик. Старшокласники Маловисіківської десятирічки № 3.

Рівномірно гуде зерноочисний комплекс, заїжд-

жають і виїжджають час від часу автомобілі з зерном.

— На нашому току зерно не залежується, — говорить агроном по насінню Г. В. Горбань.

Галина Володимирівна натхненно розказує про найсумлінніших помічників: восьмиласників Олександра Олійниченка і Марину Жук, двінадцяти-

тін працює цілеспрямовано, коли вивозиться зерно вночі: де ідець машин набри? Вони всі на жнивирі. Ми їдемо їм назустріч. Палить сонце і курява здіймається шлейфом за кожної машиною, лиза веде з поля хліб Зупиняємо одну. Володимир Малахатюк — член комсомольського молодіжного екіпажу, до якого ще входять комсомольці брати Стеці — комбайнер Анатолій та тракторист Віктор — і помічники комбайнера Анатолій Ширфа.

— Чого кузов відиритий? — запитуємо у водія. Володимир знічено опускає голову. Пізніше заступник голови колгоспу Ю. В. Кравченко пояснить: «Тут відстань до току коротка, а машини не вистачає, то, видно, й вирішив не накривати зерно брез-

ентом, щоб швидше було...»

Що буде швидше — в цьому можна не сумніватися. Але чи краще — навряд. Бо нинішнього літа ми як ніколи серйозно говоримо про боротьбу з втратами.

По дорозі до жнивирів в око кинувся на зібраному лані самотній вагончик.

ЯК ВАС ОБСЛУГОВУЮТЬ?

На радість і добро

На залитому щедрим липневим сонцем подвір'ї контори районного споживчого товариства стояв автобус. Інженер по побутові і торгівлі райвиконкому В. І. Скоропад підганяла добровеличківських продавців:

— Поспішайте, дівчатоньки, щоб до обіду встигнути до комбайнерів. Відвантажено останні кілограми великих червоних помідорів — і ось своєрідний автопоїзд уже мчить степовим путівцем.

Перша зупинка — на жнивних ланах колгоспу імені Шевченка. Короткий перепоїнок комбайнерів їх щедро пригощають прохолодними напоями торговельники. А далі через кілька хвилин увагою хліборобів заволодіває агітаційно-художній колектив районного будинку культури «Степівчанка» (художній керівник Валентина Душутіна).

Наступне господарство, куди вирушає агітпоїзд — колгосп «Перше травня».

Звідти його шлях проліг до іншого піщанобрідського колгоспу — «Шлях до комунізму».

Посадження красивого і корисного у цьому господарстві дає змогу проводити збирання ранніх зернових швидко і в стилі строки. Тому й не дивно, що п'ять їхніх комбайнерів йдуть у числі правофлангових районного змагання хліборобів.

У наступні дні члени агітпоїзда «Жнива-86» зустрічали у колгоспі «Росія», імені Ворошилова, Свердловська, Жданова, Терлецького, Жовтневої Революції, Енгельса та в інших.

Пісня, Щира, задушевна. Вона пробуджує зливу емоцій, сповнює серця красою і бажанням творити. Скільки їх за цей невеликий, та такий емкий жнивний період, прийняло поле. І влітало у могутню неповторну й величезну життєву симфонію. А несли їх учасники художньої самодіяльності. Звучала пісня з уст А. Компанійця та В. Па-

люченка («Степівчанка»), М. Іванченко, С. Кравченко, В. Яворської (Федорівка), Г. Сич, Л. Бон (Миколаївка) та багатьох інших.

Високу хвилю трудового піднесення викликають у новолуцьких жнивирів колгоспу імені Жовтневої Революції й учні Олександрівського культосвітнього училища О. Дамаскіна Н. Драгосва Д. Філонова, А. Бондаренко, В. Чумак, Н. Турбоєвський. Під керівництвом завідуючої сільським клубом Валентини Дядечко виступали вони перед жнивирями зі спеціальною програмою.

Затихають сьогорішні жнивні акорди, готують ось-ось зазвучати наступного дня на цьому шляху і так само на радість і добро звучатимуть завтра голоси культармійців.

В. ВІСВЬСЬКА,
громадський кореспондент «Молодого комуніста».

Добровеличківський район.

УРОЖАЙ-86

Навіщо в полі вагончик?

Іва Петра Синельникова і Віктора Кудря. А ще невідомий механізм току Г. С. Мельника й доброго його помічника комсомольця Миколу Артишка.

Тін працює цілеспрямовано, коли вивозиться зерно вночі: де ідець машин набри? Вони всі на жнивирі.

Ми їдемо їм назустріч. Палить сонце і курява здіймається шлейфом за кожної машиною, лиза веде з поля хліб Зупиняємо одну. Володимир Малахатюк — член комсомольського молодіжного екіпажу, до якого ще входять комсомольці брати Стеці — комбайнер Анатолій та тракторист Віктор — і помічники комбайнера Анатолій Ширфа.

— Чого кузов відиритий? — запитуємо у водія. Володимир знічено опускає голову. Пізніше заступник голови колгоспу Ю. В. Кравченко пояснить: «Тут відстань до току коротка, а машини не вистачає, то, видно, й вирішив не накривати зерно брез-

ентом, щоб швидше було...»

Поговоривши з хліборобами («Живується добре. Хліб у валках, покладених впоперек міжряд, добре висох за чотири дні, так і преситься до обмолоту...»), на зворотньому шляху зустрілися коло нього. На агітвагончик він був схожий тільки здалеку. Бо як піднялись сідцями... Всередині брудно, на підлозі валяється всяке залізячка, спалений папір, перекинуті поломані павчинки... На стінах геліпаються відклеєні папірці наочної агітації й різні рукописні записки — літер волає ними. Про оперативну інформацію тут і говорити нічого — від початку хлібозбирання висять ці папери.

«Оперативну» інформацію ми знайшли на зовнішній стіні агітвагончика. «Щоденний інформатор» повідомляв про успіхи со-

дів за «минулий день» і перевозити всюди цей вагончик немає смислу.

Більше тижня, видно, не волочить його ніхто, якщо судити по щоденному інформатору. Бо — малі площі. Як і та, де ми зустрічалися із жнивирями. На полі працювало сім комбайнів.

Голова сусіднього колгоспу «Пам'ять Леніна» Є. О. Сушко захоплено розказував про цю горічку жнив:

— З перших днів ми налаштували хліборобів на темпи, а на якість. Бо врожай виростили непоганий. У нас комбайнери кожне поле здають спеціальною комісією, до якої входять голова реалізаційної комісії, головний агроном бригади польової бригади і л. Помітила комісія аграрії — де не підібрані полеглі стебла, де залишені копички соєми — вивантажити їх. Тому всі стараються якісно жнивати. Добре в колгоспі організоване й обслуговування жнивирів. Смачні сніданки, обіди, вечері вивозяться в

поле, на роботу і з роботи хлібороби везуть машини. Закінчується робочий день опівночі, а жнивирі вже чомусь нагрілися колгоспна лиза...

— Ось ми були в сусідньому колгоспі, — звертається до Євгена Олександровича. — Занедбаний в них агітвагончик. А у вас його зовсім не побачив.

— В нас його нема, — говорить голова. — Минулими роками практикували, а цього вирішили обійтися, віддали вагончик пастухам, тваринникам у табір для тимчасового житла. Чи є потреба в ньому на жнивирі?

Майже однакова позиція в обох господарствах: площі невеликі, оперативна інформація до жнивирів надходить. Але ж, призначення агітвагончика на жнивирі не тільки в цьому. Пішов ралтом дош — куди заховатися комбайнерам? Покинули свіжі газети. Журнали — де почитати їх? З обідом нагналися мушкетери — коло якого столика прилаштуватися?

Агітвагончик — це не тільки наочна агітація і тимчасовий будинок на колесах. Це місце для розмов, бесід, обміну успіхами й досвідом, на які так бідні жнивні будні. Адже погода часто влаштує такі «перепоїночки». Радість спілкування — найбільша радість у світі. Про це відомо всім. Хоча... Не всім, виявляється...

Жнива — це не тільки центри, гектари. Це й незабутні дні повнокровного життя. А веселим, змістовнішим в гарячу пору його робить агітвагончик. Чи не так?

В. ТЕЛІЖАН,
Маловисіківський район.

ВІД РОБІТНИКА ДО МІНІСТРА

Плани реконструкції й технічного переозброєння народного господарства країни, як зазначив, зокрема, у доповіді на черговому (1986 р.) Пленумі ЦК КПРС Генеральний секретар ЦК КПРС М. С. Горбачов, на базі найновіших досягнень науки і техніки нісуть кінцем упираються в машинобудування. Питання було загострене саме там: на здійсненні за короткі строки модернізації машинобудування, на перебудовуванні його на випуск нових систем машин і прогресивного устаткування для всіх галузей народного господарства, не зможемо розв'язати поставлені завдання.

Метою сьогоднішньої розмови нашого кореспондента з головним технологом заводу Кіровоградського виробничого об'єднання по сілках «Червона зірка» М. М. Голубом є прання відповісти на задані питання у застосуванні до цього конкретного підприємства і, зокрема, визначити внесок комсомольців і молоді у реалізації поставлених завдань.

КОР. Микола Миколайовичу, якими вам, як головному технологу підприємства, бачаться функції очолюваної й безпосередніх учасників процесу перебудови? Чи нинішньому розуміла сама суть і грандіозність плану прискореного розвитку? Чим є для об'єднання визначене з'ясування завдань по розробці і створенню в нинішній галузі, в об'єднанні і на підприємстві комплексних програм технічного переозброєння та реконструкції виробництва, його безперервного оновлення на основі сучасної техніки і передової технології?

М. М. Голуб: Справді, сьогодні слід усвідомити, не нову істину: перебудова, як це і задумувалося, передбачає всемірний розвиток ініціативи і самостійності трудових колективів, усіх кадрів. Ось чому цілком природним нам видається висновок про те, що основну частину відповідальності за розв'язання практичних питань і повинні взяти на свої плечі трудові колективи підприємств та об'єднань. Умови для успішної діяльності, розгортання науково-технічного прогресу прямо виходять з обов'язків центральних органів управління.

Саме як приклад ілюстрації до сказаного вище є те, що курс на оновлення й інтенсифікацію існуючого виробництва на нашому підприємстві був узятий ще до того, як це було проголошено першою черговою стратегією народногосподарського виробництва. Уже в 1985 році на експериментальній дільниці було змонтовано кілька верстатів з ЧПУ. Зрозуміло, цьому передувала підготовка кваліфікованих кадрів, навчання наладчиків, операторів тощо. Чому не раніше? Відверто кажучи, до того часу ще не мали навіть площ для монтажу як, відповідно, й кадрів. Але коли перші кроки експерименту дозволи його прогресивність, було вирішено оснастити кількома одиницями спеціальних «розумних» верстатів — токарних, фрезеруваль-

них чи свердлувальних — механоскладальних цеху № 3. Молодий фрезерувальник Віктор Нечай викликався попрацювати за спеціальним верстатом ще там, на «полігоні», а згодом вже як досить підкований для обслуговування цієї техніки оператор був таким же ентузіастом впровадження й ударної роботи у себе в цеху, на механічній дільниці. Нині він уже наладчик.

КОР. Чим же, в такому випадку, можна пояснити, м'яко кажучи, деякий пессимізм тих же молодих виробничників з МСЦ № 3 з початком роботи на верстатах з ЧПУ (дня «Молодий комунар» за 22 травня цього року)?

М. М. Голуб: Максимально. Не завжди реальним для виконання бажанням мати все й одразу. На дільниці ж, як по об'єднанню в цілому, цей процес — впровадження спеціальної техніки — не був миттєвим. Була час освоєння, монтажу; між іншим, не без того, що й зайнятий острах відлякував, як в стосунку до всього нового, незнайомого. Тому, мабуть, і трапились слова недовір'я до нових верстатів. Але факти на сьогодні свідчать цілком про протилежне: саме ця дільниця, де, справді, трохи задля експерименту установили спецверстати, ударно виконала виробничі плани останніх місяців меншою кількістю працюючих і вищою продуктивністю праці. Про її якість можна виступити навіть окрему розмову. Тож перевагу «розумних» машин над звичайними досить скоро оцінили практично всі.

Назвіть переважні скелетики — ветерани виробництва. Хай не прозвучить це звинуваченням, але от в молоді практично не помічаєш такої інерції, консерватизму, спроб працювати по-старинці, які дуже важко долають їхні старші товариші. Зрештою, відсутність досвіду в тому розумінні цього слова, що це досвід роботи по-старому, і помагає молодим працівникам братися за нову справу охоче й

певніше, ніж це йде від ветеранів. Та і вони, заслужені майстри виробництва, стоять осторонь закономірного процесу удосконалення знарядь і прийомів праці не можуть. На згаданій вже механічній дільниці МСЦ № 3 тепер поруч з молодими токарями, фрезерувальниками чи свердлувальниками (якщо точніше — операторами по обслуговуванню верстатів з ЧПУ) так само впевнено й переконано трудяться їхні старші колеги.

КОР. У контексті цього питання природно було б сказати й про роль науки у процесі впровадження нової технології. Як із теоретичною розробкою нових систем автоматизації й роботизації?

М. М. Голуб: Тут також варто сказати похвальне слово про нашу творчу молоддь. При відділі головного технолога було оперативно організовано технологічне бюро, що й зайнялося питанням верстатів з ЧПУ. Успішна його робота багато в чому пояснюється ініціативою, творчим пошуком нових прийомів і форм діяльності керівника бюро — молодого комуніста Ігоря Берестозенка. Створено також і спеціальне бюро наладки.

Така система матиме хід, бо все більшає відвертих прихильників. Після того, як в цеху № 3 (начальник О. А. Гольша, заступник начальника цеху з технічної частини І. В. Козаль) частина верстатів була замінена новими, і, головне, став відчутнішим ефект від їх впровадження, замозелення від керівників інших виробничих підрозділів стали буквально не поодинокими — «змонтуйте спецверстати й у нас!» Але тут, зайнято, доводиться рахуватися з реальними можливостями такого замозелення: чи є необхідні площі, кадри, зрештою, самі машини. Ідемо за принципом пошуків взаємозамінування старих універсальних — не кажучи вже про старі морально — верстатів новими позистю. При цьому прагнемо слідувати й за дотриманням точності. Ясна річ, і в цьому випадку мова йде про технологічно нові машини й системи, а не просто про старі за технологією пристрої хай і 1985 року випуску.

КОР. Назовіть інші складові згадані вже комплексної програми технічного переозброєння виробництва. Якими цифрами можна вже сьогодні змалювати бачення майбутнього технологічного заводського систем?

М. М. Голуб: Крім верстатів з числовим програмним управлінням, майбутнє за спецавтоматами при переважній роботі напіва- та автоматів. Іншими словами, автомати сусідствуватимуть з роботами, що на сьогодні поки що вимірюється одиницями впровадження у виробництво машин. Через те, що це наш наступний крок, поки що говорити про стабільність в їхній роботі важко — трапляються збої через невідповідність й нерозробленість окремих систем. Однак скажу, що постановка їх у виробництво — справа дуже відчутного майбутнього. Ждуть скорого пуску в дію роботи у МСЦ № 3 (зокрема, це токарні верстати у бригаді Г. І. Меншикова), до одного вже діючого гнучкого переналагоджувального модуля в МСЦ № 18 додається ще такий самий. Крім того, тут працюватимуть два оброблювальних центри. Очевидно, таким же ентузіастом тут, як і свого часу в МСЦ № 3, залишиться молодий комуніст Петро Хлипа (працює він на дільниці виготовлення деталей редуктора). У штампувальному виробництві майбутнє за листоштампувальними автоматами. Якщо про пресувальне обладнання, то тут курс узятий на роботизовані комплекси з автоматичними полосоподавачами. Два таких уже діють у ковальсько-пресовому цеху, 1 — з загатовельно-пресовому Там триває також монтаж ще трьох таких машин. Як реально майбутнє бачиться нам і зведений у дію єдиний спеціальний цех автоматизації, де всі основні процеси будуть вестися комплексно, на місці.

Усього ж до кінця цього року, як і в наступному, ми отримуватимемо для замінювання старого додаткове металорізальне обладнання. До кінця 1986 року матимемо 325 одиниць, серед яких, зокрема буде змонтовано 77 напіва- та автоматів, 46 — верстатів з ЧПУ. У 1987 році цього ж нового металорізального обладнання надійде 384 одиниці, у тому числі 58 верстатів з ЧПУ та 129 — спеціальних.

Досвід показує, що молоддь свідомо своїх завдань у цих та інших питаннях, тому дозріємо й цілком.

Розмову вів І. КУЦЕНКО, спецкор «Молодий комунар».

ДЛЯ ВІКУ БЕЗ ВОЄН

ВІД РОКУ МИРУ — до віку миру — під таким девізом проходили заходи, організовані райкомом комсомолу для молоді району з метою дальшої пропаганди ідей миру. Пригадується, яким могутнім акордом — багатолюдним мітингом протесту та факельним походом — завершився тижневий боротьби за роззброєння.

...Людна колона демонстрантів підходить до братської могили радянських воїнів, що загинули при визволенні Вільшанки від німецько-фашистських загарбників. Ветеран Великої Вітчизняної війни Ф. М. Анашкін першим запалює факел Вічного вогню і, як естафету пам'яті, передає його представникові нинішнього покоління, який брав участь в інтернаціональній допомозі народові Демократичної Республіки Афганістан, — Я. Дідоріку. І враз спалахують десятки смолоскипів, осяявши молоді обличчя. Факелоносці рушають вулицями селища в напрямку стадіону. До них приєднуються вільшанці, групи і поодинокі, і вже над

колоною летить багатоголосся: «Сонячному світу — так!», «Ядерним вибухам — ні!».

Ще одна цікава антивоєнна акція відбулася у нас під час святкування Дня радянської молоді. Добрим заспівом свята стала прес-конференція молоді із членами прес-групи райкому партії. Присутні одержали відповіді на різноманітні питання, прослухали лекцію про міжнародне становище. Усі вони, як один, проголосували тоді ж за відправку гнівного листа-протесту президентів Сполучених Штатів Америки Р. Рейгану.

А на стадіоні спортсменів — представники майже всіх комсомольських організацій — взяли участь у традиційних змаганнях за кубок райкому комсомолу. Відбувся конкурс ерудитів «Що? Де? Коли!». Всі бажачі стали учасниками народних ігор, спробували свої сили в шахових змаганнях. Було весело й гамірно.

Девізом усіх цих заходів було: «Від року миру — до віку миру!».

М. ОВСІЄНКО.

У НАШИХ БАШКИРСЬКИХ ДРУЗІВ

ВАЖЧАЮТЬ ЗАПАСИ

Десять комсомольсько-молодіжних ланок по заготівлі кормів працюють нині в господарствах Краснокамського району. Зимові запаси вітамінно-трав'яного борошна завдяки їх зусиллям «поважчали» вже на дві тони. З таким же успіхом діє на кормозаготівлі і загін, укомплектований із будівельників Башкирської АЕС. Турбота цього загону — допомога в заготівлі гілкових кормів колгоспам «Кизил тан».

Всього ж молоддю району вже зібрано трав 249 гектарів, одержано 47 тонн сіна, 4500 — сінажу, 220 — вітамінно-трав'яного борошна і 3500 тонн гілкових кормів.

К. НІКОЛЬСЬКИЙ.
Краснокамський район.

ПЕРШИМ— «МОТОР»

Останні ігри республіканського турніру на призи клубу ЦК ВЛКСМ «Шкіряний м'яч» закінчились в Мелеузі — зустрічались команди молодшої вікової групи. Перемогла команда «Мотор» (Уфа, Калінінський район), на другому місці — ішимбайська «Юність», «Надія» із Мелеузу стала третьою. Хлоп'ят «Шкіряний м'яч-86» запам'ятається

не тільки самим футболом, а також і відвідинами відомих по всій країні кінно-спортивного клубу «Тулпар» і санно-бобслеєвої траси.

Б. ГУЛОВ.

ТОВАРИШУЄ КЛАС З БРИГАДОЮ

Виникла ідея налагодити міцний зв'язок бригад і підрозділів управління будівництва Башкирської атомної електростанції з єдиною поки що в селищі молодих атомників середньої школою. З ініціативою виступили колектив комплексної бригади Анатолія Гур'янова з дільниці «Промбуд-1» і 4 «б» клас школи разом з учителями.

Перша зустріч шефів і учнів відбулася в школі. У святковій обстановці підписано договір про співробітництво і взяті соціалістичні зобов'язання. В перелік ввійшли спільний похід з ночівкою, організація вечорів відпочинку, проведення практики на дільниці бригади.

— Після першої ж зустрічі з бригадою Анатолія Гур'янова дітей ніби підманили, — говорить класний керівник 4 «б» Фаудія Анастасівна Фаррахова. — Стали відповідальними за свої слова і вчинки, підвищилась успішність. І це зрозуміло: адже змагаються з єдиною із передових бригад.

М. БАЙРУШИН.
селище Агідель.

Сергій Паранін понад десять років працював верстатником в інструментальному цеху Кіровоградського заводу «Гідросила». Передовий виробничник, раціоналізатор він заочно закінчив Кіровоградський інститут сільськогосподарського машинобудування. Зараз Паранін займає посаду інженера-технолога цього ж цеху. Він бере активну участь у громадському житті заводу. Як секретар цехової комсомольської організації, Сергій Паранін згуртував навколо себе молоддь цеху № 8.

Фото В. ГРИБА.

Зірниця

КЛУБ ВІЙСЬКОВО-ПАТРІОТИЧНОГО ВИХОВАННЯ

У залі лунала пісня:
«Прощайте, снайпери,
На подвиг Отчизна зовет.
Мы вышли в открытое
Море,
В суровый и дальний
Покход...»
Слова пісні написав
один з учасників героїчної
оборони півострова Рибачого.

НА УРОК МУЖНОСТІ

Вони захищали РИБАЧИЙ

чого, що у Баренцевому морі, підводник Микола Букін.

Під час урочистих проведень на військовій службі юнаків, що працювали на Світловодському заводі чистих металів, з напутніми словами до майбутніх воїнів виступив колишній захисник півострова Рибачого мічман у відставці Г. Д. Бебякін. Затамувавши подих, слухали призовники хвилюючи розповідь колишнього моряка Червонопрапорного Північного флоту про безприкладний героїзм і відвагу своїх бойових побратимів.

...Сімнадцятирічним юнаком потрапив Генадій на Північний флот. Комсомольця направили в 110-й зенітно-артилерійський полк, де матрос здобув спеціальність дальномірника, після чого отримав призначення у 941-у зенітну батарею, розташовану на півострові Рибачому.

Наша батарея, в складі якої було чотири гармати 76-ти міліметрового калібру, чотири сорокаміліметрові і два зенітні крупнокаліберних кулемети, стояла на сопці, що круто обривалася в море, — розповідає Генадій Дмитрович Бебякін, часто виступає із спогадами про буремні роки війни перед металургамі, школярами міста, допризовною та призовною молоддю. Вихованці середньої школи № 10 обрали колишнього моряка своїм почесним піонером.

Та гітлерівцям так і не вдалось зламати бойового духу радянських патріотів — ворог не просунувся вперед ні на крок до

тих позицій, які захопили в перші дні віроломного нападу на нашу Батьківщину.

Молодий матрос Генадій Бебякін з перших же днів війни зарекомендував себе кмітливим воїном. Тож його згодом направили на курси радистів.

Командир відділення радіотелеграфістів Генадій Бебякін забезпечував безперебійний зв'язок командного пункту з гарматами батареї, які вели вогонь по ворожих літаках, що

намагались розбомбити транспортні судна союзників, котрі йшли з військовими вантажами на Мурманськ.

Коли ворога було розбито, Генадій Бебякін завжди зв'язав свою долю з флотом. Він служив на підводних кораблях, передаючи свій багатий фронтовий досвід радиста молодим морякам. 22 роки прослужив мічман на Червонопрапорному Північному флоті. Звільнившись у запас, він приїхав у Світловодськ.

Комуніст працював електромонтером на районному вузлі зв'язку. А оце вже одинадцятий рік трудиться електромонтером цеху заводу чистих металів.

Заслуженою повагою і авторитетом користується фронтовик у друзів по роботі. 6 років підряд комуністи обирали його секретарем цехової партійної організації. Нині він — заступник секретаря. Портрет колишнього моряка заносився на міську Дошкі пошани. На його рахунок більше тридцять Почесних грамот.

Активіст дтсаафівської організації підприємства, Генадій Дмитрович Бебякін, часто виступає із спогадами про буремні роки війни перед металургамі, школярами міста, допризовною та призовною молоддю. Вихованці середньої школи № 10 обрали колишнього моряка своїм почесним піонером.

М. ВЕНЦОВСЬКИЙ,
завідуючий позаштатним відділом організаційної роботи та військово-патріотичної пропаганди Світловодського міського комітету ДТСААФ.

НА РАХУНОК № 904

Патріотизм проявляється не лише в тому, як ти пишаєшся своїм військовим обов'язком. Подбати про те, щоб була багата юнцосна нива, посадити дерево і вищепити його — то теж турбота про рідне, близьке, те, що тобі дороге.

Саме про це ми, ветерани, нерідко розмовляли на уроках мужності з школярами Вільшани. В приклад завжди ставимо фронтовиків. Мова йде не лише про те, як вони воювали, як здійснили свій подвиг. Ветерани й нині в строю. І їхнє життя — приклад для наслідування. Трапилося лихо на Чорнобильській АЕС. Скільки людей постраждало! То і наша біда, біда всіх радянських людей. І наш патріотичний обов'язок — допомогти потерпілим. Одним із перших у Вільшанці на рахунок № 904 — у фонд допомоги потерпілим анаслідам аварії — порерахував свою місячну пенсію ветеран Великої Вітчизняної війни комуніст І. П. Огря — 132 карбованців. Одноденний заробіток передали на цей рахунок члени нашого клубу ветерани Н. М. Зубко, О. С. Бесараб, Г. М. Вишневецька. А за ними — старшомлавець Вільшанської середньої школи — всі дев'ятикласники і десятикласники.

О. ПОЛЯРУШ,
член клубу ветеранів.
с.м.т. Вільшанка.

17 жовтня 1985 року ми розповіли про ветерана Великої Вітчизняної війни Івана Степановича Грекула (нарис «Старшина Грекул»). За публікацією газети в багатьох школах проведено уроки мужності. В кіровоградській десятирічці № 9, наприклад, червоні слідопити, послухавши Івана Степановича, поцікавилися, як він веде пошук своїх однополчан. І ось у редакцію звернулися піонери СШ № 6 з проханням розповісти про те, як відкриває маловідомі сторінки війни колишній фронтовик, котрому вже за сімдесят.

НОВА зустріч з ветераном. Він сам завітав у редакцію і поклав на стіл декілька листів.

— Написали мої однополчани, жителі тих сіл, які ми визволяли, — сказав Іван Степанович. — Жаль, багатьох моїх бойових товаришів немає вже серед нас. Та є їхні діти. І вони хочуть знати, як воювали їхні батьки. От і пишу. В школи, в редакції газет. Про незабутнє...

І додав:
— Пригадати події сорокарічної давності нелегко, імена фронтовиків також. Ведучи пошук, я намагався вказати назву села, міста, розповісти про подію, яку не можна забути. Пам'ятаю я, пам'ятають, мабуть, інші. Отож маю надію на якусь відкриття.

... В «Приокську правду» І. С. Грекул написав листа, в якому розповів, як у селі Хамбушевому на Рязанщині автоматники 3-го батальйону 124-ї окремої стрілецької бригади зустрічалися з місцевими жителями. Селяни, вітаючи своїх визволителів, частували їх молоком. Одна школярка піднесла воїнам котелок.

— Ось пригощайтесь тепленьким, парним... І повертайтесь з перемогою.

Лейтенант Володимир Петренко мовив:

— Ми візьмемо цей котелок — як реліквію. І приїдемо з ним до вас після війни.

Під час форсування Одеру автоматники потрапили під сильний обстріл. У взводі сержанта Грекула залишилось лише два бійці. Один з них — Олександр Любарчик. З ним і зустрівся Грекул нещодавно у Волгограді.

— А котелок ми такі загубили в тому жализому пеклі, — сказав він Івану Степановичу. — От би розшукати ту дівчину.

От і написав Грекул до редакції: «Прізвище однієї з школярок, які частували нас молоком, — Горемікіна. Може пам'ятає

Чи є та криниця?

зона той котелок — в селі рідній — білий, зозні — зелений...

І ось відповідь з Рязані.

Написала Клавдія Горемікіна — Дементьєва: «У даох будинках нашого села жили Горемікіни. В одній сім'ї були дві дівчинки-школярки — Ліда і Клавдія. Тепер уже не так важливо, хто з них вручав вам котелок. Тоді всі жителі Хамбушевого ділилися чим могли з солдатами... Давно це було. А чи не забу-

ли тих дівчаток. Спасибі Вам! За пам'ять... І ми вас ніколи не забудемо...»

Писав листи старшина Грекул і на Далекий Схід, на Смоленщину, в Москву і Ленінград, налагодив зв'язки з багатьма ветеранами 124-ї стрілецької бригади. В зошиті колишнього фронтовика більше 300 адрес — ветеранів, сімей загиблих героїв. На сторінках газет, у листах

ПОШУК

тилась біля цямрини і підняла над головою руки: «Ой, діточки ж мої, діточки! Що ж з вами зробив клятий харцызяка!..» Бійці продовжували наступ. А Іван Грекул підбіг до криниці, попросив товариша опустити його аніж на вірвоці. Через декілька хвилин на поверхню було піднято четверо безжовтких тіл. Двох дітей вдалося врятувати...

І Грекул тепер побирався: як там живе вдова Брилевська? Як там її діти...

От і пише. Бо немає місця байдужості в серці фронтовика. Бо нетлінна пам'ять про війну.

Ніби даючи поради червоним слідопитам, Іван Степанович міркує: «Важко встановити ім'я невідомого полеглого солдата. Але пошук треба продовжувати. Важливо передусім довідатися коли, де, в якому військовому підрозділі воював солдат. Неодмінно треба довідатися з якому полку, дивізії. І неодмінно слід пригадати, якусь конкретну пам'ятну подію. От я згадав про котелок з молоком... І про криницю... Прізвище школярки згадав, село її... Все це, зведене в одне ціле, дало змогу завершити пошук... А скільки ще треба шукати!..»

І колишній фронтовик весь свій вільний час віддає цій копійчкій роботі. Повернувшись з будівельного майданчика, Іван Степанович (він і досі працює в одному з підрозділів Кіровоградського гарнізону) сідає до столу. Пише солдатським аводем, відповідає на листи синам, внакам загиблих, пише школярам, в редакції газет. Десяти, сотні листів заради того, щоб люди побільше знали про те, як ішли в безсмертя вірні сини Вітчизни.

М. ВІНЦЕВИЙ.
На знімку:
ветеран Великої Вітчизняної війни І. С. Грекул.
Фото В. ГРИБА.

ОБОВ'ЯЗОК

«ПИШАЙТЕСЬ СИНОМ...»

Володимиром Івановичем. Слюсарював.

І ось повістка в армію.
— Ми надіємось на тебе, — сказав синові батько на вечорі-проводів.

— Він не підведе, тату, — запевнив старший брат Олександр. — Готувався ж...

І ось уже Юрій Маслов військовий автомобіліст. Складну техніку доручено йому. Молодий подій став підмінником бойової і політичної підготовки. Батькам з гордістю написав: «Напередодні відкриття XXVII з'їзду КПРС мене нагородили Почесною грамотою — за відмінну службу, за відмінне навчання... Я тепер зрозумів багато — бути воїном в дії, коли в світі неспокоїно, нелегко. Служба вимагає

віддачі фізичних і моральних сил. Треба бути пильним. Та ми впевнені в своїх силах. Ми надійно захищаємо свою Батьківщину. Виручає міцна солдатська дружба і почуття відповідальності перед всім народом...»

У день прийняття військової присяги Володимир Іванович побував у підрозділі, де служив його син. Командир тоді сказав:

— Ви можете пишатися сином.

І це для батька значило дуже багато — не підвів Юрій, все в нього, як годиться.

А невдовзі в короткочасну відпустку приїхав солдат. То — також вишагорода на відмінну службу.

А ось батьки Юрія одержали листа від командувача:

«Ваш син впевнено оволодіває військовими і політичними знаннями. З великим старанням, ініціативою виконує свій високий обов'язок. Трудючись, користується заслуженим авторитетом серед товаришів. Командування дякує Вам за виховання сина — вірного захисника Батьківщини...»

П. МАТЮШИН,
ветеран Великої Вітчизняної війни.

Пам'ять — нескінченний ланцюг. Якщо губиться якась ланка, розірвано ланцюг, то пам'ять втрачена. Пам'ять народна, за словами академіка Д. Лихачова, повинна мати пристановища. Для пам'яток духовної і матеріальної культури це музеї, картинні галереї. Музейна спадщина повинна жити у виносному містечку — в протиставленні разі вона мертва. Один мудрець сказав: «народ живе доти, доки чисті річки його землях, доки, як річки, ллються його пісні». А якщо замулюються джерела і річки, і пісні... Нащадки мають знати, хто вони, звідки, які пісні співає їх предки. Якщо цим знехтують — забудуть і їх. Такий закон життя.

«Учітесь, читайте, і чужому наукайтесь. Його не цурайтесь. Бо хто матір забуває, Того бог карає, Того діти цураються, В хату не пускають».

рекреативні шевченківські ряди — як наказ. І пересторога: «Якби ви

Наша Кіровоградщина теж ніби музей під відкритим небом. Кіровоград — місто з таким минулим, що можна пишати. Але однієї гордості замало. Повторюю, пам'яті потрібні пристановища. Імена історичних осіб повинні прикрашати меморіальні дошки, будинки, в яких ці люди жили, працювали або навчалися, повинні перетворюватися на музеї.

Минулого року виповнилося 160 років з дня вступу декабристів на Сенатській площі. Наш край тісно пов'язаний з іменами декабристів. Що було зроблено у нас до цієї дати? Хочеться запитати, в якому стані знаходиться університетська бібліотека? Історичні села Підлісся, Розумівка, Бовтишка... Що з церквою, в якій вінчався декабрист С. Г. Волкон-

ги у Сибіру. Спочатку Нерчинські рудники, потім поселення в Іркутській та Тобольській губерніях. Був учасником підготовки реформи 1861 року.

Працівники Товариства охорони пам'яток історії та культури хочуть запитати також, де меморіальні дошки на честь засновника російської вокальної школи, першого виконавця партії Івана Сусаніна, Руслана в операх М. І. Глінки, Мельника з «Русалки» О. С. Даргомижського, О. А. Петрова, який народився і дебутував в Єлисаветграді (наступного року виповниться 170-річчя з дня його народження); на честь Ференца Ліста, цього року минає 175 років з дня його народження і 100 років з дня смерті, а в наступному році виповниться 140 років з дня його останніх публічних концертів у нашому місті. Де урочиння пам'яті поета А. А. Фета (П. І. Чайковський назвав його геніальним), який 8 років проживав у Кіровоградщині? Наш край він згадує у своїй книзі «Ранні роки мого життя» (у Новомиргороді, Олександрії, Єлисаветграді був поет).

А Ковалівська церква у Кіровограді? Вона могла стати чудовим концертним залом органної та камерної музики.

Мій будинок знаходиться в історичному місті, біля колишньої фортеці. З кожним роком все нижчають насипи валів. Зате над кооперативом гаражів, що на території фортеці, красується напис: «Крепость». Не буду повторювати, що з цієї фортецею пов'язані імена полководців О. В. Суворова і М. І. Кутузова, засновника військово-польової ухоруги М. І. Пирогова. Не хотілося, щоб серця людей перетворювалися на «крепости», недоступні для високої культури. Проблема «малої батьківщини» — дуже гостра сучасна проблема. Її вирішення повинні допомогти Товариство охорони пам'яток історії та культури, міськом ЛКСМУ, студенти історичного факультету підіністити. Він носить ім'я О. С. Пушкіна. Не певино залишитися не позначеним жодне місце, пов'язане з перебуванням поета в нашому краї.

К. ТЕРЕНТЬЕВА.

м. Кіровоград.

ВІД РЕДАКЦІЇ. А яка ваша думка, шановні читачі! Запрошуємо до розмови. Просимо відгукнутися і тих, хто причетний до створення клубу творчої молоді. Адже справа збереження і примноження здобутків минулого може стати основною ідеєю цього клубу.

ТЕЛЕБАЧЕННЯ

СУБОТА

26 ЛИПНЯ

▲ ЦТ (I програма)

8.00 — Час. 8.40 — Глас Ігор Гусельников (фортепіано). 8.55 — Телефільм «Служати, у відвідах». 2 серія. 10.00 — Дорожня. 10.45 — Шкільна реформа: через два роки. 11.15 — «Дія всіх і для кожного». А що у нас, туристи, в понеділок? 11.45 — «Дороги до прекрасного». Архитектура Бремена. 12.15 — Глас гітарист Л. Брауер (Куба). 12.35 — Мультифільм. 12.45 — Народна творчість. 13.30 — Очевидне — неможливе. 14.30 — Новини. 14.45 — Фільм «Випробування вірності». 16.35 — Потрібна ідея. 17.40 — «Про час і про себе». Поетична антологія. Михайло Лугоїні. 18.00 — Кінофільм. 19.00 — Новини. 19.05 — Москва — Кабул. Телеміст. 21.00 — Час. 21.40 — «У суботу ввечері». «Майстри екрана». Кінорежисер І. Хейфіц. 22.40 — Новини. 22.50 — Концерт джамбі у м. Зелена Гора (ПНР).

▲ УТ

10.00 — Новини. 10.10 — Ритмічна гімнастика. 10.40 — Художній телефільм «Пародія на революцію». 9 серія. 12.05 — Документальний фільм «Зіншта і піррола свобода». 13.05 — Новини. 13.15 — Наука і час. Здієвності в дослідженнях наукою. «Біотехнологія». Передача II. 13.45 — Солдатські листи. 14.45 — Для стиропісасисів «Товариш». 15.20 — Сатиричний об'єктів. 15.50 — Сценічне документальне і науково-популярне кіно. 17.20 — «Сирби музичні України». 17.35 — Сценічні ілюстрації. 19.00 — Актуальна тема. 19.35 — II Передача «Мамі Харі» Бистая. 20.40 — На робочій ділі. 21.00 — Час. 21.40 — Подороження миста. «Мамі Харі». 23.15 — Новини.

▲ ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.20 — Документальний телефільм. 8.30 — Ритмічна гімнастика. 9.15 — Ракета пошта 9.45 — Документальний телефільм. 10.05 — Програма Українського телебачення. 11.20 — Мультифільм. 11.30 — Клуб мандрівників. 12.45 — «Я починаю новий моволог». Фільм-концерт про творчість народного артиста СРСР М. Лиси. 13.35 — Телефільм «Дачі історії». 3 серія. «Травини прохолода». 14.25 — «Дісоні уроки». Школярям про охорону природи. 15.10 — Концерт національного симфонічного оркестру Кіровоград. 16.10 — 9-а студія. 17.30 — «Весілля сонця». Музичний телефільм. 18.40 — 10. Бондарев. «Диалог з читачем». Обговорення роману «Гри». 20.00 — Вечірній настрій. 20.15 — Телі. «Кубок Федеративі». Чемпіонат світу серед жіночих команд. 21.00 — Час. 21.40 — Фільм-мистецтво. Молдавського музично-драматичного театру ім. О. Понкіна «Спектр» з твором невідомого. Автор В. Мидан. 23.30 — Новини.

УКРТОРГРЕКЛАМА

Для любителів активного відпочинку

пастала бажана пора: цінні подорожі, незабутні враження дарує їм літо.

На березі річки чи лісовій галявині не обійтись без похідної «постелі» — спального мішка. Виготовляються вони з напівтеплого або синтетичного тканини, а тепла підкладка надійно захищає від нічної прохолоди. Застібается спальник на гудзички чи «блискавку», а верхня частина зав'язується тасьмою.

Розмір: 170—175х80—85 см. Ціна — від 33 до 70 крб.

На туристських стежках наш необхідний супутник — рюкзаки. Рюкзаки — шкільні, туристські, універсальні — місткі і зручні у користуванні. Чи-

сленні кишені дозволяють компактно вкладати речі. Добре припасований ремінь зручно фіксуєть на спині.

Ціна — 10-20 крб.

А яка подорож без «солої піснi» Логі і практичності радіоприймачі «Турист», «Селга», «Харко» працюють у будь-яких умовах.

Ціна: «Селга» — 30 крб, «Турист» — 35 крб, «Харко» — 30 крб.

Придбати бажані речі, рюкзаки, транзисторні радіоприймачі «Селга», «Турист», «Харко» можна у м. Києві. «Споживач» — «Культурна та спортивна» підприємства розповсюдження підлягає розумінню спеціальної кооперативу.

ЗАПРОШУЮТЬ ШКІЛЬНІ БАЗАРИ

Ще піонерське літо ознаменується веселими табірними сурмами, а календар нагадує: навчальний рік не за горами!

Шановні батьки! Щоб Перше вересня стало справ-

жливим, пластові, комсомольські фарби, золоті для малювання.

Можна придбати тут зручну і практичну шкільну форму для дівчаток і хлопчиків, легкі і теплі

жким святом для вашого сина чи доньки, своєчасно подбайте про все необхідне для занять. Запрошуємо вас на шкільні базари, де представлено широкий вибір товарів учнівського асортименту: портфелі, ручки, письмові й канцелярські прилади, учнівські й загальні зо-

куртки, спортивні футболки, демісезонні та зимові пальта.

На шкільних базарах є також наочні й посвідчення для учнівської організації, програвати.

Ласкаво просимо до шкільних базарів, організованих спеціальною операцією.

ТУРНІРНЕ

У Кіровограді фінішував командний збір спорту за програмою XXXI спартакіади школярів України. Турнірну таблицю очолили юні велосипедисти Харкова, другими були житомирці, третім — кіровоградці.

Набрали 266 очок в командному залку збір Кіровоградщини зі спортивної гімнастики зборили перше місце в турнірі за програмою XXXI спартакіади.

кіади школярів України. Учасниця Кіровоградської десятирічки № 18 Олена Дудник отримала найвищий бал (10), виконуючи вправи на брустві і колоді. Тут вона була недосяжна для інших своїх ровесниць. В опорному стрибку наша землячка була другою.

Міністр С. М. Прова. Перше місце в країні з легкої атлетики серед юнаків та дівчат 1969—1970 років народження Учениця Кіровоградської СШ № 14 Наталя Грабар (тренер О. М. Федаско, «Авангард») мала найкращий результат на 400 метрів — 54,1 секунди. Золоту медаль юна легкостетика також отримала виступаючи в

естафеті (4х400) в складі першої збірної «Трудів». А вихованець олександрійського тренера В. Г. Черкаса Володимир Білозир переміг на дистанції 110 метрів з бар'єрами — 1:14 секунд. Володимир виступав за збірну «Утосіаю».

Вітатій Адамський (СШ № 11) і Тетяна Нахоча (СШ № 6) з Кіровограда перемогли на вогнеполюванні (парави МП-В, МП-5) в турнірі з кульовою стрільбою, результати якого входять до залку XXXI спартакіади школярів України. Збірна Кіровоградщини тут була другою.

Кожні третій виробничий завод участь в спартакіадах колективної фізкультури Гайворонського та Новомиргородського заводу

Командою тут перемогли спортсмени заводоуправління. В особистому залку чемпіонами стали нападники відділу праці і зарплати плати Н. Черкасов (шахи), слюсар теплового складального цеху В. Волопук (шахи), Е. Хоменко (кульова стрільба), еколог І. Кравчук (біг на 140 метрів), слюсар енергоцеху С. Могильник (виготовлення ядра).

У ході спартакіади поєдинки близько п'ятдесяти фізкультурників підприємства виконали ряди нормативи

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

БН 01464.

Обсяг 0,5 друку, виш.

Індекс 81103.

Зам. № 397.

Тираж 61800

Газета виходить у п'ятницю, четвер, субота.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обласного комітету України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.